



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **Z. Z.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) J. Z.**, **II) M. M.**, zast. JUDr. Rostislavem Netrvalem, Ph.D., advokátem se sídlem Zlatnická 78, Klatovy, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2011, čj. RR/3803/11, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení II) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2013, čj. 30 A 4/2012 – 116,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalovaného **s e z a m í t á .**
- II.** Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení II) **s e z a m í t á .**
- III.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Osoba zúčastněná na řízení I) **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Podáním ze dne 3. 5. 2010 oznámila paní M. M. (osoba zúčastněná na řízení II/, dále též „žadatelka“) změnu v užívání stavby spočívající v umístění venkovního posezení se čtyřmi skládacími zahradními stolky (případně slunečníky) do prostoru stávající části dvora u objektu č. p. X na st. p. č. **103** pro účely rozšíření hostinské provozovny (dále jen „stavba“). Městský úřad Sušice (dále jen „stavební úřad“) žadatelku ve smyslu ustanovení § 127 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc

(dále jen „stavební zákon“), vyrozuměl, že požadovaná změna bude podléhat rozhodnutí, jelikož se dotýká práv třetích osob a vyžaduje podrobnější posouzení jejich účinků na okolí. V reakci na zmíněné vyrozumění doplnila žadatelka podklady pro rozhodnutí stavebního úřadu o souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje, hlukovou studii a jednoduchou projektovou dokumentaci. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 19. 8. 2011, zn. 1450/10/VYS/Jen, žádosti paní M. M. vyhověl. Dospěl k závěru, že stavba podstatně nemění nároky na okolí, není podmíněna provedením změny stavby a v souladu s územně plánovací dokumentací se nachází ve smíšeném centrálním území, kde je možné jako doplňkové stavby umístit zařízení pro veřejné stravování. V daném případě se navíc jedná pouze o rozšíření stávající hostinské činnosti.

[2] Proti rozhodnutí stavebního úřadu podali odvolání manželé Z., tj. žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení I), jejichž nemovitosti v rámci vnitrobloku bezprostředně sousedí s předmětnou stavbou (dvorem). Namítali především nedostatky provedené hlukové studie a znehodnocení jejich nemovitostí. Žalovaný se s námitkami manželů Z. neztotožnil a odvolání zamítl.

II. Posouzení věci krajským soudem

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ve správním soudnictví, kterou krajský soud shledal důvodnou.

[4] Krajský soud žalovanému především vytkl, že z jeho rozhodnutí nebylo možné ověřit a přezkoumat, do jaké míry požadovaná změna v užívání ovlivnila a „znehodnotila“ nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně (ať už pozemek parc. č. Z přímo sousedící s předmětným dvorem, který žalobkyně užívá jako zahradu, či objekt č. p. X, který je žalobkyní využíván jako provozovna podnikatelské činnosti a v jehož patře došlo k vybudování nástavby bytového prostoru). Stejně tak nebyl krajský soud schopen přezkoumat, zda předmětná změna užívání stavby ve vztahu k nemovitostem žalobkyně překračuje míru přiměřenou poměrům.

[5] Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že k faktickému vybudování sousedního bytového prostoru manželů Z. došlo na základě dodatečného stavebního povolení již ze dne 26. 11. 1996, čj. Výst. 7566/1996-330, 6899/1996, na čemž nic nemění fakt, že dosud nebylo pravomocně skončeno řízení o změně této stavby před dokončením. Při zpracování hlukové studie a na ni navazujícího stanoviska krajské hygienické stanice tedy bylo nutné existenci bytových jednotek zohlednit, neboť se jednalo o obavy žalobkyně související se zcela konkrétními nemovitostmi v jejím vlastnictví, které zde reálně existují a které nebyly vybudovány zcela bez vědomí stavebního úřadu.

[6] V této souvislosti krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, čj. 9 As 61/2007-52, konstatoval, že stavební úřad musí rozhodnout i o námitkách budoucích, očekávaných, neboť by bylo kontraproduktivní, jestliže by ochraně soukromoprávními prostředky nepředcházela ochrana preventivní, tj. ochrana veřejnoprávní již ve fázi řízení dle stavebního zákona. V daném případě správní orgány bez dalšího vycházely ze stanoviska a studie, které byly vypracovány na podkladě neúplných informací dotčeného orgánu o situaci v dané lokalitě a bez znalosti konkrétních poměrů. Stavební úřad i žalovaný si této skutečnosti byli vědomi, konkrétní situaci na místě však nezohlednili při posuzování „míry přiměřené poměrům“. Tu je třeba jakožto neurčitý právní pojem vykládat vždy *ad hoc*,

pokračování

případ od případu. Určité zatížení okolí způsobuje každá stavba; po vlastnících okolních staveb je spravedlivé požadovat, aby takového zatížení snášeli, je-li to přiměřené poměrům, tj. při zohlednění konkrétních zvláštností dané lokality. V rozhodnutí žalovaného však takové hodnocení naprosto absentuje, namísto toho žalovaný nepatřičně odkazoval na zátěž spojenou s již zkolaudovaným prostorem uvnitř objektu č. p.X.

[7] Obdobně neobstojí závěr žalovaného o možné ochraně poskytované při překročení hlukových limitů krajskou hygienickou stanicí. S tímto názorem se lze ztotožnit ve vztahu k již provozované hostinské činnosti uvnitř objektu č. p. X, nikoli však ve vztahu k rozšíření provozu do části dvora tohoto objektu, které bylo předmětem řízení. Není proto možné se tímto zbavovat odpovědnosti za náležité zjištění skutkového stavu věci a zajištění souladu vydaného rozhodnutí s veřejným zájmem (ochranou zdraví před škodlivými imisemi v podobě hluku).

[8] Na základě shora uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah kasačních stížností a následná vyjádření účastníků řízení

[9] Rozsudek krajského soudu napadli kasačními stížnostmi žalovaný a žadatelka o změnu užívání dvora paní M. M. (osoba zúčastněná na řízení ad II/).

III.a Kasační stížnost žalovaného

[10] Žalovaný předně upozornil, že celé II. nadzemní podlaží nemovitosti žalobkyně, ve kterém by měly být bytové jednotky, je stavbou nepovolenou. Na stavbu bytu nebylo nikdy vydáno stavební povolení (a to ani dodatečně) a je o ní vedeno řízení o odstranění stavby; v řízení o změně užívání dvora proto na něj nemohl být brán zřetel. Žalovaný při vydání rozhodnutí vycházel ze skutečností, které existovaly v době vydání jeho rozhodnutí, a žádným způsobem nepředjímal, jak bude ukončeno řízení o odstranění stavby II. nadzemního podlaží domu ve vlastnictví manželů Z..

[11] Namítá, že rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 26. 11. 1996, čj. Výst. 7566/1930, 6899/1996, na které poukazuje krajský soud, byly dodatečně povoleny stavební úpravy a přístavba I. nadzemního podlaží nemovitosti manželů Z., kterými vznikla provozovna (obuvnická dílna). Tímto rozhodnutím tedy nebyl zřízen žádný bytový prostor, jak uvádí ve svém rozsudku krajský soud. Manželé Z. před dokončením povolených úprav I. nadzemního podlaží zahájili bez povolení změnu stavby před dokončením spočívající v provedení nástavby a stavebních úprav podkroví za účelem vybudování bytových jednotek. Od roku 1998, kdy bylo ve vztahu k vybudovaným bytovým jednotkám zahájeno řízení o odstranění stavby, bylo stavebním úřadem vydáno několik dodatečných stavebních povolení, která však byla v odvolacím řízení vždy zrušena a nikdy tak nenabyla právní moci; stejně tak bylo několikrát nařízeno odstranění stavby.

[12] Žalovaný je přesvědčen, že za této situace nelze při posuzování způsobu užívání dvora u objektu čp. X zohledňovat bytové prostory, které žalobkyně vybuvovala v rozporu se

stavebním zákonem. Současně trvá na tom, že hluková studie i stanovisko dotčeného orgánu (Krajské hygienické stanice) vycházely z konkrétních poměrů na místě samém, které tam byly v době, kdy probíhalo projednání změny v užívání dvora.

[13] Na základě shora uvedených skutečností žalovaný dospěl k závěru, že krajský soud nesprávně posoudil otázku posouzení vlivů stavebních záměrů na nepovolené stavby a vycházel ze skutečností, které nejsou pravdivé a nejsou založeny ve správním spise; rozhodnutí krajského soudu je tedy dle žalovaného nepřezkoumatelné. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.b Kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení II)

[14] Žadatelka o změnu užívání stavby paní M. M. v podané kasační stížnosti na úvod označila žalobu žalobkyně za tendenční a poukázala na průběh výstavby nemovitosti manželů Z. sousedící s předmětným dvorem. Zdůraznila, že hluková studie byla zpracována v souladu se všemi právními předpisy, a v této souvislosti upozornila na nepovolenou stavbu manželů Z.. Dle jejího názoru nelze schvalovat přístup žalobkyně, která vědomě vybuduje nepovolenou stavbu, spoléhá na její dodatečné povolení a následně se domáhá ochrany vlastnických práv k věci, která nemá existovat.

[15] Nesouhlasila se závěrem krajského soudu ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaným a namítla, že se krajský soud s argumenty žalovaného nevypořádal a nerespektoval obsah spisové dokumentace.

[16] Osoba zúčastněná na řízení II) navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

III.c Vyjádření žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení I) – manželů Z. ke kasačním stížnostem a repliky osoby zúčastněné na řízení II)

[17] Žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení I) se především ohradili vůči tvrzení, že bytové jednotky byly vybudovány bez vědomí stavebního úřadu, a uvádí, že zahájení výstavby bylo stavebnímu úřadu oznámeno. Dále podrobně popisují procesní průběh provázející budování bytových jednotek tvořících II. nadzemní podlaží jejich nemovitosti přiléhající ke dvoru žadatelky paní M., včetně probíhajících civilních soudních sporů.

[18] Dále směřovali své výhrady k provozu restauračního zařízení a dílčím sporům s žadatelkou o změnu užívání dvora, které bezprostředně nesouvisí s posuzovanou změnou užívání dvora (provozování grilu s udírnou, způsob oplocení přiléhajícího pozemku, osobní konflikty).

[19] Žadatelka o změnu užívání dvora paní M. M. v replice označila argumentaci manželů Z. za účelovou a neodpovídající skutečnosti. Rovněž reagovala na předestřené spory s žalobkyní a jejím manželem.

IV. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

pokračování

[20] Kasační stížnosti jsou podle §§ 102 a násl. s. ř. s. přípustné a podle jejich obsahu jsou v nich namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. nezákonnost, vady řízení před správním orgánem a nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Rozsahem a důvody kasačních stížností je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán.

[21] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze v případě přezkoumatelného rozhodnutí je možno hodnotit i jeho zákonnost. Nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů se Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by to stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti [srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.].

[22] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný. Krajský soud pečlivě odůvodnil veškeré své úvahy, o které opřel výrok rozhodnutí, jeho závěry jsou srozumitelné a dostatečné. Nejvyšší správní osud ověřil, že vytykané vady rozsudku krajského soudu se zakládají pouze na odlišném právním názoru stěžovatelů a výkladu krajského soudu.

[23] Předmětem sporu v projednávané věci je posouzení úplnosti vypořádání námitek manželů Z., které uplatnili v rámci odvolacího řízení o žádosti paní M. M. o změnu užívání dvora.

[24] Nejvyšší správní soud z obsahu správního spisu ověřil, že manželé Z. v rámci podaného odvolání namítali, že vypracovaná hluková studie nezohlednila jejich sousední pozemek p. p. č. Z a již užívanou stavbu č. p. Y – přízemí a dvě bytové jednotky v patře, u kterých je pozastaveno stavební povolení. Neztotožnili se rovněž se závěrem stavebního úřadu, že se jedná o stav přiměřený poměrům, a zdůraznili, že stavební úřad, při znalosti stísněných podmínek v daném prostoru, neposoudil celou situaci správně. Nesouhlasili ani s názorem stavebního úřadu, že jsou sami povinni provádět opatření proti obtěžování pozorováním, odhazováním nedopalků na jejich pozemek a dalším projevům souvisejícím s provozovanou hospodou ve dvoře č. p. X. Byli přesvědčeni, že povolená změna užívání stavby jejich nemovitost znehodnocuje.

[25] Žalovaný ve vztahu k námitkám zpochybňujícím úplnost hlukové studie s odkazem na nařízení vlády č. 148/2006 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění účinném pro projednávanou věc, uvedl, že se splnění hlukových limitů posuzuje ve vztahu k nejbližšímu objektu bydlení, jehož účel užívání je stanoven kolaudačním rozhodnutím. Pro dvě bytové jednotky v patře objektu č. p. Y (ve vlastnictví manželů Z.) nebylo vydáno ani pravomocné dodatečné povolení stavby; tyto prostory tudíž nelze ve smyslu citovaného nařízení vlády zohledňovat a bez povolení stavebního úřadu je nelze ani užívat. V souvislosti s provozem zkolaudovaného baru a vinárny v č. p. X lze zatížení hlukem způsobeným jejími návštěvníky předpokládat; je-li pak zatížení hlukem nepřiměřené poměrům, je ke zjednání nápravy příslušná krajská hygienická stanice, eventuálně je v kompetenci obce provozní dobu restauračních zařízení regulovat obecně závaznou vyhláškou. V případě namítaného obtěžování pohledem by se dle judikatury Nejvyššího soudu muselo jednat o mimořádnou situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušováno soukromí vlastníka nebo uživatele sousední nemovitosti, a dosahovalo by intenzity zneužívání. V opačném případě je na tom, kdo se cítí být obtěžován pohledem, aby tomuto obtěžování zabránil např. porízením záclon, závěsů, žaluzií, neprůhledných plotů.

[26] Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil především z důvodu nepřezkoumatelnosti. Žalovaný se dle jeho názoru nevypořádal s námitkami manželů Z. ve vztahu ke všem jejich nemovitostem obklopujícím předmětný dvůr paní M..

[27] Žalovaný i osoba zúčastněná na řízení II) vyjádřili v kasačních stížnostech s tímto závěrem nesouhlas a poukazovali především na nepovolené bytové jednotky ve II. nadzemním podlaží domu manželů Z..

[28] Ze shora konstatovaného obsahu odvolání manželů Z. vyplývá, že své námitky nepřiměřenosti změny stavby místním poměrům uplatňovali nejen ve vztahu ke sporné stavbě bytových jednotek nacházejících se ve II. nadzemním podlaží domu č. p. Y, ale rovněž vzhledem k přízemí tohoto domu, ve kterém byla povolena provozovna opravy obuvi, a k přilehlému pozemku. Žalovaný se naproti tomu věnoval vypořádání námitek ve vztahu k bytovým jednotkám, zejména potom důvody jejich nezohlednění v akustické studii. Obsáhle rovněž s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu v obecné rovině rozebral problematiku nahlížení hostů do oken bytu souseda a pohodu bydlení z hlediska zátěže hlukem. Hodnocení žalovaného nicméně postrádá individualizaci zohledňující konkrétní místní poměry a zcela pomíjí námitky vztahující se k přízemí domu č. p. Y a sousednímu pozemku. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že z rozhodnutí žalovaného nelze přezkoumat, do jaké míry požadovaná změna užívání stavby ovlivnila nemovitosti ve vlastnictví manželů Z. a zda tato změna překračuje míru přiměřenou poměrům.

[29] Žalovaný i osoba zúčastněná na řízení II) nicméně v kasačních stížnostech správně poukázali na skutečnost, že rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 26. 11. 1996, čj. Výst. 7566/1930, 6899/1996, nedošlo k dodatečnému povolení výstavby bytového prostoru v domě manželů Z.. Citovaným rozhodnutím bylo dodatečně povoleno *přemístění obuvnicko-opravárenské dílny v čp. Y do nového zděného objektu s pultovou střechou ve dvoře, zřízení sociálního zařízení a šatny ve stávajícím objektu čp. Y, Sušice I.* Jednalo se tedy o současné I. nadzemní podlaží domu, nikoli o nástavbu s bytovými jednotkami ve II. nadzemním podlaží.

[30] Krajský soud žalovanému vytkl, že k vybudovaným bytovým jednotkám nepřihlédl. Z rozsudku přitom není zcela zřejmé, zda krajský soud považoval bytové jednotky za povolené již na základě citovaného rozhodnutí stavebního úřadu z roku 1996, či pokládal jejich faktickou existenci za zhojenou na základě změny stavby před dokončením. Nejvyšší správní soud konstatuje, že ze skutečnosti, že manželé Z. na základě již tehdy dodatečného povolení stavby I. nadzemního podlaží vybuďovali následně ještě II. nadzemní podlaží, nelze s jistotou dovozovat, že nástavba s bytovými jednotkami byla fakticky realizována v režimu změny této stavby (I. nadzemního podlaží) před dokončením. Je nutné přihlídnout zejména k naprosto odlišnému účelu užívání původně dodatečně povolené stavby I. nadzemního podlaží (provoz opravy obuvi) a její následné nástavby (bytové jednotky). S krajským soudem se lze ztotožnit pouze potud, že nástavba bytových jednotek byla opakovaně dodatečně povolována stavebním úřadem; jak však vyplývá ze správního spisu, žádné z těchto rozhodnutí nenabýlo právní moci.

[31] Uvedené východisko krajského soudu nicméně nic nemění na jeho správném hodnocení nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného ve vztahu k námitkám uplatněným manželů Z. v odvolacím řízení. Žalovaný zejména pominul námitky týkající se výčtu všech negativních vlivů souvisejících s povolovanou změnou užívání dvora, tj. namítané odhazování nedopalků, „znehodnocení“ nemovitosti, stísněnost podmínek a s tím související chybějící hodnocení přiměřenosti poměrů. V rozhodnutí je odkázáno zejména na výsledky hlukové studie, na základě které bylo vydáno kladné závazné stanovisko krajskou hygienickou stanicí. Jak však již bylo konstatováno, odvolací námitky se netýkaly pouze hluku. Zcela obecný rozbor žalovaného,

pokračování

týkající se pohody bydlení a obtěžování pohledem, nelze považovat za přezkoumatelné vypořádání námitek hodnotící konkrétní situaci v daném místě.

[32] Žalovaný ve svém rozhodnutí dále nijak nezohlednil skutečnost, že manželé Z. jsou mimo spornou nástavbu bytových jednotek vlastníky přiléhajícího pozemku p. č. Z a nemovitosti č. p. Y jako celku, kterou nelze izolovat pouze na bytové jednotky ve II. nadzemním podlaží. Lze konstatovat, že stav paralelně probíhajících řízení v režimu stavebního zákona týkajících se dotčených nemovitostí v rámci předmětného vnitrobloku je nepřehledný. Na žalovaném v dalším řízení proto bude, aby si vyjasnil, které stavby jsou na pozemcích sousedících se dvorem paní M. povoleny, a vzhledem k těmto stavbám a pozemkům posuzoval námitky manželů Z..

[33] V této souvislosti je třeba se rovněž vyjádřit k odkazu krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2008, čj. 9 As 61/2007-52, ze kterého krajský soud dovodil, že stavební úřad musí rozhodnout i o námitkách budoucích, očekávaných s tím, že není možno ochranu před zásahy (existují-li) odmítnout. Nejvyšší správní soud k uvedenému pro úplnost konstatuje, že krajským soudem zvolený odkaz na tento rozsudek nebyl pro daný případ zcela přiléhavý, neboť citované rozhodnutí dopadá na situace, kdy jsou stavebním úřadem hodnoceny budoucí imise povolované stavby, nikoli vliv této stavby na budoucí záměry.

[34] Ve stavebním řízení jsou zásadně hodnoceny námitky vznesené z titulu staveb povolených, tedy takových, které právně, nikoli pouze fakticky, existují. Vlastník nepovolené stavby je povinen nést následky tohoto z hlediska veřejného práva negativního stavu, naopak stavební úřad by mohl jeho zájmy chránit jen ve zcela výjimečných případech.

[35] Krajský soud se naopak správně vyjádřil k povinnosti žalovaného posoudit namítané imise v podobě hluku a nikoli pouze odkázat na možnost následné ochrany poskytované krajskou hygienickou stanicí event. podnětem k úpravě obecní vyhlášky. Obdobně se lze zcela ztotožnit s krajským soudem, který žalovanému vytkl způsob vypořádání námitek pouhým odkazem na již provozované restaurační zařízení. Byť spolu již povolený provoz a požadavek na změnu užívání dvora úzce souvisí, je třeba na případné provozování hostinského venkovního posezení fakticky pohlížet jako na rozšíření stávající činnosti a neomezit se pouze na odkaz na již zkolaudovaný a provozovaný prostor restaurace.

V. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud se i přes konstatování dílčích pochybení krajského soudu ztotožnil s jeho závěrem o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, která byla důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto kasačním stížnostem žalovaného ani osoby zúčastněné na řízení II) nevyhověl.

[37] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení II), která byla jakožto stěžovatelka účastnicí řízení o kasační stížnosti, nebyli v tomto soudním řízení úspěšní, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyni, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[38] Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení I), Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti,

neboť osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení I) splnění žádné povinnosti, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady, neuložil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu